

UN POEME DE BAUDELAIRE EN ROUMAIN

Traduit par Emanoil Marcu

Une charogne

Rappelez-vous l'objet que nous
vîmes, mon âme,

 Ce beau matin d'été si
doux :

Au détour d'un sentier une
charogne infâme

 Sur un lit de cailloux,

Les jambes en l'air, comme une
femme lubrique,

 Brûlante et suant les
poisons,

Ouvrait d'une façon nonchalante
et cynique

 Son ventre plein
d'exhalaisons.

Le soleil rayonnait sur cette
pourriture,

O mortăciune

Iubito, amintește-ți aceea ce
văzum

 În ceas de vară blând,
În zori : o mortăciune, la cotul
unul drum,

 Pe-un pat de prund
zăcând :

Cu pulpele în laturi ca târfa în
călduri,

 În otrăvite spasme,
Ea își rânjea placidă nerușinații
nuri,

 Cădelnițând miasme.

O, soarele-i lucea acestui leș
dospit

Comme afin de la cuire à
point,
Et de rendre au centuple à la
grande Nature

Tout ce qu'ensemble elle
avait joint ;

Et le ciel regardait la carcasse
superbe

Comme une fleur
s'épanouir.

La puanteur était si forte, que sur
l'herbe

Vous crûtes vous
évanouir.

Les mouches bourdonnaient sur ce
ventre putride,

D'où sortaient de noirs
bataillons

De larves, qui coulaient comme un
épais liquide

Le long de ces vivants
haillons.

Tout cela descendait, montait
comme une vague,

Ou s'élançait en pétillant
;

On eût dit que le corps, enflé d'un
souffle vague,

Vivait en se multipliant.

Et ce monde rendait une étrange
musique,

Ca spre a-l coace, parcă,
Și tot ce adunase la sine, — însutit
Naturii să-i întoarcă.

Iar cerului trufașa carcasă-i apărea

Ca o învoaltă floare ;
Credeam c-o să te nărui în iarbă,
de-așa grea,

Năprasnică duhoare.

Muscoii bâzâiau pe burta
nămolosă

A hâdei scârnăvii,

Legiunile de viermi curgeau ca o
melasă

Pe rănille ei vii.

Și totul nu-nceta să urce, să
coboare,

Ca valul... și fierbea ;

Puteai să crezi că trupul se înfoia
de-o boare

De viață, se-nmulțea.

Ieșea, din lumea asta, o muzică
ciudată

Comme l'eau courante et le vent, Ou le grain d'un vanneur d'un mouvement rythmique Agite et tourne dans son van.	Zvonind ca un pârau, Ca vântul, sau, cum curge din coşuri vânturată, O grindină de grâu.
Les formes s'effaçaient et n'étaient plus qu'un rêve, Une ébauche lente à venir, Sur la toile oubliée, et que l'artiste achève Seulement par le souvenir.	Dar formele se şterg, rămâne-un vis, apoi e O schiţă, iar şi iar Muncită de artistul ce-o mântuie- anevoie, Din amintire doar.
Derrière les rochers une chienne inquiète Nous regardait d'un air fâché, Épiant le moment de reprendre au squelette Le morceau qu'elle avait lâché.	De după stânci, o javră ne tot pâdea cu ciudă Şi grijă, de pe oase Râvnind să-nşface iară bucată ei cea crudă, Pe care o lăsase.
— Et pourtant vous serez semblable à cette ordure, A cette horrible infection, Étoile de mes yeux, soleil de ma nature, Vous, mon ange et ma passion!	— Şi totuşi, ai să fii şi tu precum acest Oribil putregai, Tu, foc al vieţii mele, luminător celest, Tu, înger rupt din rai!
Oui! Telle vous serez, ô la reine des grâces, Après les derniers sacremer Quand vous irez, sous l'herbe et les	Da! Tu, ce eşti acum a nurilor crăiasă, După supremul mir Vei putezi, alături cu mucezi

floraisons grasses,
 Moisir parmi les ossements.

Alors, ô ma beauté!, dites à la
vermine

 Qui vous mangera de
baisers,

Que j'ai gardé la forme et
l'essence divine

 De mes amours
décomposés!

oase,
 În sumbrul cimitir.

Ci să le spui, frumoaso, când
viermii or să vină

 Să-ți dea sărutul lor,

Că am păstrat doar forma, esența
cea divină

 Din putredul amor!